

HOOFDSTUK 8

Op het moment dat de politie op hoge toon aan de De Hooghe Gaenderstate bekendmaakte dat ze was gearriveerd vroeg ik buurvrouw Bogers of ik bij haar naar binnen mocht, zodat ik in alle rust verslag kon doen van wat me zojuist was overkomen. Onder de bel naast haar gele deur zag ik de naam N. Frijters staan. Nieuwsgierig naar wat er zich op die normaal toch stille zondagochtend allemaal onder aan de flat aan de overzijde afspeelde was ze zelf al naar buiten gekomen. Ik had net over de reling staan kotsen. Het ontbijteitje, een cracker en een glas sinaasappelsap. Ze herkende me. Niks mis met haar ogen.

“Staat u nou hier ook uw troep over het hek te mikken?” Mijn “hah, ja” kwam er wat bleekjes uit.

“Mag ik me even bij u opfrissen? Glaasje water?” Dat mocht. Ik ging met haar naar binnen, veegde in het voorbijgaan met mijn mond langs een mouw van haar blauwgrijze jas, die, hé, niet om haar schouders, maar aan de kapstok hing. Ze zag het niet, ik liep haar paarse peignoir na, de keuken in. Na het glaasje troost vroeg ik haar om pen en papier.

“Kijk”, wijst ze, “ligt op tafel. Ik was net begonnen aan een brief voor mijn zus. Scheur er maar een blaadje onderuit.”

“Ah, de zus die in Noord Brabant woont?”

“In Noord Brabant? Ik heb geen zus in Noord Brabant, hoe kom je daar bij? Mijn zus woont in Wellington. Da’s aan de andere kant van de wereld.”

“Wellington, hoofdstad van Nieuw Zeeland?”

“Ja, daar ja. Daar woont ze al jaren. Ze is getrouwd met een patholoog, die leugenaar van beroep is. Heeft het beter getroffen dan ik.”

“Zo, en die schrijf je nog een ouderwetse brief op ouderwets briefpapier?”

“Moet wel, ze is niet zo digitaalvaardig. En bovendien zo digilectisch als een stekkelvarken, mijn zus. Ze kan de O niet van de 0 onderscheiden, de I niet van de l niet van de 1.”

Stekkelvarken zei ze, geen stekelvarken. Anders had ik het zo niet opgeschreven. Ik vertelde haar dat ik journalist ben en verslag moet doen van wat haar buurman is overkomen en of ik dat aan haar tafel mag doen.

“Is mijn buurman wat overkomen dan?”

“Ja, het is beter dat u daar nu niet binnengaat. Ik heb de politie gebeld en die zullen zo wel hier zijn.”

“Oh. Dan staan ze nou voor de verkeerde flat, denk ik, wees mevrouw Bogers,

die dus echt Nellie Frijters heet, door het keukenraam.

“Sukkels. Ze moeten hier zijn. Ik bel ze”, schrijf ik dus nu op het briefpapier, dat me door mevrouw Frijters, Bogers voor het verhaal, zo vriendelijk is gedoneerd. Ik moet niet vergeten de Schrijver er op te attenderen dat hij haar straks in het dankwoord van het boek vermeldt. Fijn papier, met mooie scherpe, lichtblauwe lijntjes. Echt briefpapier. De relatieve rust van haar woonkamer, waar ik na het glaasje gorgelnat naar toe ben verhuisd, geeft me de gelegenheid om aan dat papier toe te vertrouwen wat ik zojuist heb meegemaakt en wat me ijskouwe kleren heeft bezorgd. En me m'n ontbijt heeft gekotst, sorry, gekost. Het kopje mangrovethee van Nellie doet wonderen. Schreef ik eerder dat ze 83 was? Nou vergeet het maar. Ze zit dichterbij tegen de drieënzestig aan. Maar draagt wel de garderobe van een drieëntachtigjarige, hanteer ik als excuus voor mijn foute inschatting. Haar vriendelijke stem past in het geheel niet bij haar gezicht. Dat staat op onweer. Chronisch, lijkt het wel. Toegeknepen oogjes, aangespannen wenkbrauwen, mondhoeken omlaag. Vlekjes, haartjes en pukkeltjes en pukkeltjes met haartjes sieren het donkerrood van haar wangen. Ze loopt een beetje krom, ook zonder boodschappentas. Chronisch, lijkt het wel. Alsof ze voortdurend bang is haar hoofd te stoten aan het plafond. Ik zeg maar niks over haar hondje.

Mijn telefoontje naar de politie had voldoende urgent geklonken om twee vroege zondagsurveillanten linea recta naar de De Hooghe Haenderstaete te doen scheuren. Die staan dus nu onder aan de De Hooghe Gaenderstaete, en ik heb toch echt geen Zeeuws-Vlaamse tongval. Komt goed uit, kan ik me nog even voorbereiden. Ze zullen me dadelijk vast willen spreken. Wie bent u, hoe heet u, bent u degene, die ons heeft gebeld? Kunt u in uw eigen woorden vertellen wat u aantrof op nummer 327? Waarom bent u daar binnengegaan? Hebt u daar iets aangeraakt? Kent u de overledene? Wat was de reden van uw bezoek? De reden van mijn bezoek? Tja, wat zou dat geweest kunnen zijn? Ik kan ze onmogelijk vertellen dat ik was gekomen om Ahmad aan zijn Afghaanse tand te voelen. Om hem de code van een geheimzinnig kluisje te ontfutselen. Nee, dat zou me onmiddellijk tot verdachte nummer één bevorderen. En bovendien zullen ze zeker dat kluisje van me opeisen. Maar wat dan? Een goed excuus verzinnen. De boekenplank van Nellie brengt uitkomst.

Maar voordat de politie haar vergissing zal inzien en zich hier komt melden heb ik dus mooi de tijd nog een paar schrijfblaadjes te scheuren om die onbeschrijflijke scène te beschrijven die ik zojuist hiernaast heb aangetroffen. Toen ik bij nummer 327, geen naamplaatje onder de bel, wilde aankloppen, zag ik dat de blauwe deur openstond. Op een kiertje. Ahmad was waarschijnlijk net

thuisgekomen en vergeten zijn deur dicht te doen, dacht ik in mijn onnozele onschuld. Maar toen ik de blauwe splinters op en rond de drempel zag liggen werd mijn argwaan gewekt. Die was tot op dat ogenblik nog zijn roes aan het uitslapen. Van de medicinale whisky waarmee ik gisteravond de nare nasmaak van *Knopen Aan Het Adamskostuum* had moeten wegspoelen. "Ahmad! Ahmad?" riep ik op beschaafde toon, terwijl ik de deur wat verder openduwde. Lang- en behoedzaam schuifelde ik de woning van Ahmad binnen. Ik ken het appartement, het heeft de exact zelfde indeling als mijn huurhok. Ook de kamerdeur stond open, zag ik. Voorzichtig kromde ik mijn gebogen hoofd om de hoek, en schrok me meteen een rolberoerte. En een hartverzakking. De grond lag bezaaid met spullen, dingen, materialen, troep en rommel. En allemaal kriskras door en op elkaar. Ik zag er kapotte glazen, etensresten, stukjes vies Servisch servies, uiteengescheurde boeken, losgetrokken stoelvullingen, flarden behang, toiletartikelen en chipskruimels bij liggen. En een half zakje hamka's. Hè, eten Afghanen hamka's, dacht ik nog. Is dat halal? Midden in die bende zag ik pas goed en wel waarom ik door die hartverzakking was getroffen, door die rolberoerte. Ik zag een schoenloze voet liggen. En daar vlak naast nog een. Allebei roerloos glurend uit dezelfde broek. Die hebben vast en zeker in de leren loafers gezeten die ik net met de deur tegen de gangmuur had geschoven. Nog iets verder tekende zich een soort van blote mannenromp af, boven de riem van die broek uitstekend. Een aan flarden gescheurd shirt klampte zich daar wanhopig aan vast. En was dat nou een boterham met aardbeienjam, die links op die romp lag, of was het een bebloede hand? Dat eerste, leek me. En om het plaatje compleet te maken lag er ook nog een hoofd. Half tegen een omgevallen geval aan. Dat hoofd was zijn hoofd, het hoofd van de Afghaan, veronderstelde ik, al paste de bleekblauwige kleur van zijn huid niet helemaal in zijn plaatje. En het was ook zijn hand, zag ik nu. Die hand hield geen boterham met jam vast, maar was net als de plek eronder flink bebloed. Mijn blik bleef een ogenblik bij zijn ogenblik hangen. Die ogen blikten groot en verbaasd naar een vaas verwelkte spruitkoolstronken op tafel. Een vaas, die er helemaal niet stond. Of naar een dromerige dobberdwerg, maar die stond er ook niet. Vandaar zijn verbazing, waarschijnlijk. "Gaat het, Ahmad? Voel je je niet lekker?" vroeg ik bezorgd. De Afghaan gaf geen antwoord. Zijn mond leek Alla te roepen, maar onduidelijk was of hij bij de eerste, dan wel bij de laatste A was blijven steken. "Zal ik een glaasje water voor je halen?" En zelfs toen een antwoord opnieuw uitbleef vond de ernst van de situatie het nog steeds niet het juiste moment om tot me door te dringen. Het gaat niet goed met mijnheer Ahmad, dat zag ik wel. Hij bleef maar met open mond naar die spruitkoolstronken staren. Die er